

Garabandal

Nieuwsbrief

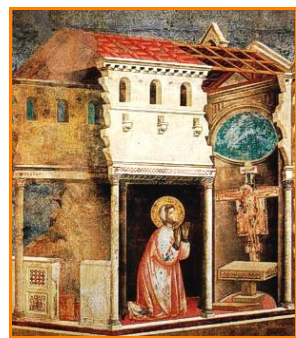
Nr. 25 - Mei 2012 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Ned. J.P. Gouverneurln. 43 2171 ES Sassenheim.
E-mail: wim@garabandal.nl
Tel. 0252214191. www.garabandal.nl.
Giro 1655361 Secretaresse; M. Windmeijer

VOORWOORD

Beste Garabandal - vrienden,

Bij het begin van de bekering van Sint Franciscus lezen wij in één van zijn levensbeschrijvingen het volgende:

Op een dag trekt hij erop uit voor een wandeling. Hij stuit op het vervallen kerkje van San Damiano. Onmiddellijk wordt zijn

aandacht getrokken door het grote sombere kruisbeeld dat boven het altaar hangt en dat met een roerende naïviteit is geschilderd. De blik van Christus is op de verte gericht, alsof hij de weg afzoekt naar iemand die allang had moeten komen. Misschien zag Franciscus het beeld wel voor de eerste keer. Het wordt hem nu in ieder geval duidelijk wat de kruisiging van Jezus precies voor hem betekent. Hij valt op zijn knieën. Plotseling begint het Christusbeeld te spreken:

'Franciscus, herstel mijn huis!' Hij staat op, beseft dat hij niet heeft gedroomd, en gaat aan het werk. Zijn kerk is nodig aan een opknappbeurt toe. Franciscus heeft op dat moment nog niet door dat de kerk met een grote **'K'** wordt bedoeld, die moet worden hersteld.

Onwillekeurig dacht ik hieraan toen de bisschop van Santander, Mgr. Vincente Zamora Jimenez, het kerkje van Garabandal na maandenlange restauratie werkzaamheden op zondag 6 mei 2012 kwam inwijden.

In 2011 kwamen tijdens graafwerkzaamheden bij een gedeelte van de muur van het kerkje scheuren in de muren en in de zoldering. Het was niet meer verantwoord en levensgevaarlijk om Eucharistievieringen te houden. Als noodkerkje werd het dorps huis als Godshuis ingericht.

Wat bleek, dat door graafwerkzaamheden de instabiele ondergrond werd ondermijnd. Een waterader onder het kerkje was er mede de oorzaak van. Iedereen dacht dat het kerkje uitsluitend op rotsen was gebouwd. Het tegendeel was waar. De aannemer heeft eerst 50 m³ beton moeten storten om de fundamenteën weer stabiel te krijgen. Daarna zijn de gewelven en de muren hersteld. Het interieur werd grondig en smaakvol opgeknapt.

Op zondag 6 mei was het zover. De bisschop concelebreerde de Eucharistieviering met 9 priesters, waaronder de dorpspastoor, Don Rolando.

In zijn preek zei de bisschop o.m. het volgende:

"Wij zeggen vandaag, wij zijn de opvolgers van de apostelen, en de ware herder van deze kerk is Jezus Christus. De kerk is zichtbaar in haar werk, liefdadigheid, en godsvrucht. Wij zijn de levende stenen, die de kerk opbouwen. Dit is een geloofsgemeenschap die bij elkaar komt om de Eucharistie te vieren. Zonder Eucharistie is er geen kerk en is zij verbonden met de armen en noodlijdenden. Enz."

De bisschop repte overigens met geen woord over de vroegere verschijningen in Garabandal.

Is dit prachtig gerestaureerde kerkje dat zo ondermijnd werd en werkelijk op punt stond om in te storten niet een voorafbeelding dat niet een moderne heilige maar de

Heer Zelf zijn ondermijnde Kerk zal redden en herstellen door middel van Waarschuwing en Grote Wonder? (Zie het artikel: *Garabandal heeft mijn priesterleven gered*)

De wegen rond en naar Garabandal zijn verbreed en opgeknapt. Een laatste hand wordt gelegd aan het verbreden van de brug bij Cosio, 5 km van Garabandal gelegen. Wanneer deze klaar is, kan het verkeer vlot doorstromen voor de dag van het Grote Wonder. □

Wim Langeveld. 13 mei 2012 Eerste verschijning van Maria in Fatima.

De Boodschappen van Garabandal

18 Oktober 1961 - Deze Boodschap bevestigde dat het belangrijk is veel offers te brengen en boete te doen en vaak het **H. Sacrament** te bezoeken. Als eerste punt werd gezegd dat de mensen goed moesten leven en als ze dat niet deden, zouden ze daarvoor een zware straf over zich afroepen. Er werd gewaarschuwd dat de beker steeds voller raakte en dat, wanneer de mensen niet veranderden deze straf niet meer te vermijden is.

18 Juni 1965 - Bij monde van de H. Michaël klaagde O.L.Vrouw dat haar eerste boodschap niet serieus genomen was en zij waarschuwde dat dit haar laatste Boodschap zou zijn. Ze zei dat de beker die eerst steeds voller raakte, nu aan het overlopen was. Zij deelde mede, dat veel priesters, bisschoppen en kardinalen op de weg van het verloren gingen en vele gelovigen met zich meenamen.

Zij betreurde het dat steeds **minder** belang werd gehecht aan de **H. Eucharistie**.

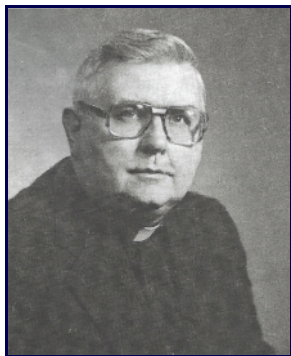
Ze zei dat we Gods toorn door onze inspanningen van ons af zouden wenden als we in oprechtheid er om vroegen, onze verzoeken zouden worden ingewilligd.

Haar laatste woorden waren een aansporing om meer offers te brengen en het **lijden van Jezus te overwegen**.

Garabandal heeft mijn priesterleven gered

Door Richard Gilsdorf pr. z.g.

**Dokter in de filosofie en de H. Schrift
Was pastoor in de parochie van de H. Drie-eenheid, in
Casco, Wisconsin, U.S.**

Ik heb Garabandal leren kennen in 1966 en het heeft mijn priesterleven gered.

Kort na het eind van het concilie en in de onstuimige jaren die volgden na deze belangrijke gebeurtenis, ging de verkeerde interpretatie van Vaticanum II vrucht voortbrengen. De brief van het concilie, zijn ware en orthodoxe interpretatie werd stil te rusten gelegd. Sommigen namen de moeite om de documenten te lezen, de verhandeling. Een hele nieuwe kerk zoals het vernuftig werd genoemd, werd voor de geest geroepen door liberale lezers en journalisten. Het waren niet alleen de traditionele rituelen en de godsdienstige vormen welke werden verklaard tot een radicale verandering, maar zelfs de dogma's van geloof en moraal waren ook doelwit voor revisie en verschil.

Deze revolutie was het scherps waarneembaar in de seminaries en kloosters. Ik was docent op een seminarie tijdens het aanbreken van dit roerige nieuwe tijdperk. Ik volgde het concilie met grote scherppte en werd gegrepen door zijn voortgang en beloften, maar ik werd wat getemperd door de verkeerde geest die overal om ons heen begon te waaien.

Op dit cruciale moment in 1966, las ik een klein artikel over de verschijningen te Garabandal in Spanje. Ik ging op zoek naar het originele artikel van Sanchez Ventura.

Het was een speciale genade, een geschenk om inzicht te krijgen van Onze Vrouw van Goede Raad. Ik werd uitgezonden om me meer te verdiepen in de H. Schrift. De behoefte om me meer te verdiepen kwam in een tijd van wetenschappelijke beroeringen en systematische ontmythologisering. (Het ontdoen van de geloofsverkondiging van de fabelachtige inkleding. Aanpassing daarvan aan de moderne levensomstandigheden)

Toen ik terugkeerde met mijn doctoraal, was het seminarie het uitsterven nabij en ik werd aangesteld om pastoraal werk te doen.

Tijdens al deze jaren bleef ik de gebeurtenissen en boodschappen te Garabandal volgen in woord en daad.

Een gedenkwaardige dag was een bezoek aan mijn parochie door Joey Lomangino. Tegen deze summier opgesomde achtergrond, wil ik u enige elementen van Garabandal belichten welke mij hebben gesteund en letterlijk hebben gered tijdens deze jaren van spirituele droogte en innerlijk lijden.

Ik was krachtig gesterkt door de afkondiging en voortgang van Vaticanum II. Het was een onverwachte vreugde welke zich zo vroeg in mijn priesterlijk leven voordeden, zo'n grote historische gebeurtenis. Als er één etiket op me geplakt kon worden was, zou men mij kunnen indelen bij de liberale en progressieve kant. Toen ik in 1966 het nieuws hoorde van de verschijningen in Noord Spanje, raakte me enorm dat het verblijf van Maria samenviel met deze van het oecumenisch concilie.

Gewoon al hoe men dit feit zou moeten interpreteren is niet gemakkelijk te plaatsen. Misschien was Garabandal een hemels antwoord op de handeling van het Concilie, om de gelovigen een sleutel te geven naar de onvervalste betekenis van Vaticanum II en een tegengif tegen de 'Geest' welke snel zou worden gepropageerd. Wat ook de oorzaak was, of dat het alleen maar toeval was, het klonk als een waarschuwing voor mij om de veranderingen met grote voorzichtigheid te evalueren.

Fatima en Garabandal

Ik werd er ook van overtuigd dat de Boodschap van Garabandal een herbevestiging was van Fatima. Een updating en verklaring wat eerder was gebeurd en wat nog voor ons ligt in de nabije toekomst. Het feit dat deze

gebeurtenissen zo snel gebeurde na de verwachte datum voor het bekendmaken van het 'derde geheim' van Fatima, was voorbijgegaan met een daarop volgende teleurstelling van velen die vurig, wellicht met ongeregelde nieuwsgierigheid, een publieke onthulling hadden verwacht, lieten mij een relatie zien van de twee bezoeken van Maria in onze eeuw.

De hele atmosfeer van de verschijningen te Garabandal, zowel de samenvatting van haar thema's en de laatste Boodschap, weerspiegelen en vormen volgens veel experts een groot gedeelte van het geheim van Fatima. Namelijk: crisis in de kerk, ernstige aanval tegen de H. Eucharistie, het priesterschap, het pausschap, devotie tot Maria en de feitelijke afvalligheid welke alleen mogelijk werd gemaakt door een verdeelde hiërarchie. Te Fatima waarschuwde Maria dat Rusland zijn dwalingen over de wereld zou uitspreiden. Rusland's dwalingen waren, per definitie, een goddeloos materialisme.

Hoogtepunt van christelijk leven

De laatste boodschap bevat samen de voornaamste thema's van Garabandal. De allerheiligste Eucharistie, het mysterie van ons geloof, is de kern van Maria's boodschap. Zoals het Concilie zo groots laat zien, is dit Sacrament, de bron en hoogtepunt van het gehele christelijk leven.

Gedurende de dagen en jaren van haar bezoek in de bergen, vestigde Maria haar aandacht direct en indirect op de werkelijke tegenwoordigheid van haar Zoon. "Waarom bezoek je mijn Zoon niet vaker? Hij wacht dag en nacht op jou." De veelvuldige ontvangen van de H. Communie door de meisjes door de bediening van een engel, bekroond met het Mirakel of de onzichtbare Hostie, zijn geweven in een patroon of zoiets als een mystieke draad. Eén van de vele verbazingwekkende gebeurtenissen raakte mijn hart, deze van het poederdoosje welke tijdens de Spaanse vervolgingen gebruikt werd om de Heilige Hostie naar de gevangenen te brengen. De kinderen en

de menigte waren verbaasd toen Maria vroeg om het allereerst te kussen voor de andere devotionalia: “**het behoort tot mijn Zoon**”. Wat een herinnering om de deze heilige gebruiksvoorwerpen te eerbiedigen.

Toen de eerste boodschap (18 oktober 1961) benadrukte om het Heilig Sacrament vaak te bezoeken, vertolkte de laatste boodschap (18 juni 1965) de diepe droefheid van de Hemel dat er steeds minder en minder belang werd gehecht aan de Eucharistie. Deze waarschuwing kwam in een tijd dat het Eucharistisch geloof met de consequente verwaarlozing, ontkenning, verachting, misbruik en heiligschennis nauwelijks was begonnen. Door de eeuwen heen had de kerk gezorgd voor een beschermend hek om haar meest kostbare geschenk, de Eucharistie, *inaestimabile donum*, de Gift zonder prijs. Nu, in de laatste chaotische jaren, werd dit hek stuk bij stuk ontmanteld en werden de Heilige vormen onderworpen aan de wispelturigheden en zwakten van iedereen. De leer van dit Mysterie van Geloof is bijna totaal weggevaagd in onze generatie. De praktische resultaten zijn: weinig bezoeken, weinig tekenen van eerbied, alleen gelaten zonder aanbidding, nu meestal behandeld als louter brood en wijn, machteloze symbolen meer dan gewone thema's dan als heilige werkelijkheden.

Priesters die dichtbij bij de zienersjes staan kunnen hun lach niet bedwingen, terwijl de meisjes opgaan in hun bekoorlijke samenspraak met hun visioen. Onze Lieve Vrouw toonde een voorliefde voor priesters en maakte de jonge zienersjes de grote waardigheid van de priesters duidelijk

In deze paar woorden heeft de boodschap mijn geweten gered. Het verlies aan Eucharistische aanbidding is een constante en oplopend lijden geworden in mijn priesterlijk leven. Alle pastores zijn aangesteld om bewakers te zijn van de Eucharistie. Ik voelde mijzelf verwickeld in een dagelijkse strijd om de Heer te beschermen en mijn parochianen in hun instinctmatige eerbied en geloof. Ik ben gezegend met diepe devote mensen die mij veel bemoediging hebben gegeven.

De boodschap zelf lijkt negatief te zijn, maar als een vermaning uit de Hemel, heeft het mijn eigen vaststelling bevestigd dat bovenstaande geschetste ontwikkeling misschien de grootste bedreiging van het Katholieke leven is

Priesterlijke waardigheid

En de Eucharistie kan nooit gescheiden worden van het priesterschap. Dit is een ander belangrijk motief van Garabandal, de grote bezorgdheid voor priesters. Conchita bemerkte dat Maria bijna iedere dag sprak over priesters. Terwijl veel priesters gekweld werden met een "identiteit crisis", was de Hemel in een afgelegen dorp in woorden en

daden aan het verkondigen, de grootsheid van de waardigheid van het priesterlijk karakter, zijn werkelijke identiteit.

Maria schonk een persoonlijke moederlijke liefde voor alle priesters, omdat allen, haar zonen, andere Christussen zijn. Ik ga hier niet uitwerken wat de meeste lezers al zo goed kennen. Ik wil alleen het feit vermelden dat de engel de H. Communie

Conchita ontvangt van de H. Michaël de H. Communie

alleen uitdeelde aan de meisjes, wanneer de eigen pastoor, niet in het dorp was. Wanneer Conchita aangespoord door omstanders vroeg hoe de Engel hosties kon hebben, daar alleen de priesters konden consacreran, bevestigde engel dat inderdaad alleen de priester kon consacreran. De Hosties werden uit de tabernakels genomen. Maria herhaalde aan de meisjes de traditionele vermaning: wanneer ze een priester en een engel zouden ontmoeten op hetzelfde tijdstip, ze eerst eerbied

zouden bewijzen aan de priester.

Maar na dit alles, hoorde we de schokkende regels van de laatste boodschap: **veel kardinalen, veel bisschoppen en veel priesters treden op de weg van het verloren gaan** en nemen velen zielen met zich mee.

We kunnen de tegenzin begrijpen van Conchita om deze woorden openbaar te maken.

Had Maria zelf de meisjes niet geleerd om aan de priesters eerbied te betonen? Er was zelfs even een vrome tijdelijke ontwijking aan Conchita's zijde. In de eerste vertaling noemde ze alleen vele priesters. Toen de Bisschop aan haar vroeg of dit juist was wat de engel haar had gezegd, voegde ze eraan toe : "Vele kardinalen, velen bisschoppen" Toen er werd gevraagd waarom ze dit niet eerder had genoemd, antwoordde Conchita: zijn zij ook niet allen priesters?

Twee verschillende wegen.

Hoe kunnen wij de tegenstelling overbruggen? De woorden van de Boodschap geven ons de juiste rede waarom op de verhevenheid van het priesterschap de nadruk wordt gelegd en waarom de gelovigen vurig moeten bidden voor de herders van hun zielen.

Daar de woorden zo'n aanklacht zijn en zo negatief overkomen, betoonde ze mij een speciale dienst. Ook ik had de tegenzin van Conchita ervaren. In het begin poogde ik afwijking van zoveel priesterbroeders inzake de leer en discipline te verklaren. Beoordeelde ik alles verkeerd?

Maar de bittere werkelijkheid was: priesters waren nu in twee groepen gescheiden, en bewandelden twee verschillende wegen.

En ondanks de opeenstapeling van bewijzen, duurde het enige jaren voordat ik mij dwong de volle waarheid onder ogen te zien. Inderdaad, kardinalen en bisschoppen waren ook priesters en net zoals hun priesters, bewandelden zij verschillende wegen; loyaliteit of vervreemding.

Tijdens de verschijningen benadrukte Maria, Moeder van de Kerk, de hoogste eenheid makende gezag van het pausdom.

De twee wegen waarover wij spraken in de slotsom, zijn deze: loyaliteit aan de paus of vervreemding van hem. De paus is de rots, de sleuteldrager, de Stedehouder van Christus, de universele Herder, en allen die het daarmee niet eens zijn, zelfs de hoogste herders, zijn op de weg van het verloren gaan..." Het is deze ontrouw, welke hoofdzakelijk verantwoordelijk is voor het verschijnsel van verwarring welke Maria heeft voorspeld en dat nog zal toenemen tot de tijd van het Wonder. Wanneer de

Herders zo zijn aangeslagen, zal de kudde uiteen gedreven worden. Het mysterieuze "aftellen" onder de recente pausen en eindigen met Johannes Paulus II, zal het signaal zijn van het 'eind der tijden', maar uiteenlopend toegelicht. De voorspelling echter geeft ons een troostende aankondiging dat de tegenwoordige anarchie niet zal blijven duren. Er is een tijdslimiet aan Satans's ogenschijnlijke triomf.

Waarschuwing - Wonder - Straf

Als de crisis zich verdiept wordt het in toenemende mate duidelijker dat de profetische grondslagen de oplossing moeten zijn.

Wanneer niets op aarde kan helpen, dan zal de hemel ingrijpen. En alle mogelijke vormen van deze tussenkomst kan gebruikt worden: de opeenvolging van:

Waarschuwing - Wonder - de voorwaardelijke Straf, weerspiegelt perfect de barmhartigheid en rechtvaardigheid van God. De Waarschuwing "een correctie van het wereld-geweten", een vooruitlopen in de tijd van onze individuele vonnis in de eeuwigheid, is ongetwijfeld de laatste oproep van Gods barmhartigheid. Ik heb vele malen gewezen op de samenhang van deze gebeurtenissen met de openbaring van de Goddelijke Barmhartigheid aan zuster Faustina.

Het Grote Wonder zal een stroom van helende liefde en reinigende barmhartigheid zijn van Christus hart aan hen die gehoor hebben gegeven aan de Waarschuwing. Zal het kruis van Christus dat aan de hemel zal verschijnen en de aarde zal verlichten, voorspeld aan zuster Faustina, op de één of ander manier verbonden zijn met het Wonder? In deze eeuw van elektronische en satelliet communicatie, zal het schokeffect van het Wonder op de wereld zo zijn dat God kan zeggen:

"Wat zou ik meer kunnen doen dat ik niet heb gedaan?"

De Straf is voorwaardelijk. Wij zijn verbaasd hoe het mogelijk zou zijn dat wie dan ook zich zou verzetten tegen het geloof van Gods Barmhartigheid? Echter, wij worden allemaal geconfronteerd met spirituele blindheid, het zich afsluiten van harten en geesten voor de bovennatuur. Wij kunnen alleen bidden dat de apocalyptische scene van de "nacht van angst kreten" (visioen van de Straf in 1962) toch nog afgewend kan worden. Desondanks kunnen wij de bange voorgevoelens van Conchita begrijpen. Zowel rechtvaardigheid als barmhartigheid zijn evenzeer eigenschappen van God.

Toen ik voor het eerst de boeiende geschiedenis van Garabandal las, voelde ik mij opgenomen in een sfeer van goedheid en onschuld. De simpliciteit van dit gezegende dorpje en zijn eenvoudige bewoners, zo kinderlijk in geloof, werd voor mij een spirituele toevluchtsoord welke ik kreeg, toen de smog van raffinement, de verwarring van de "nieuwe theologie", het web van bureaucratie, de "volwassen" katholieken die hun "nieuwe kerk" propageerde, zich zo verstikkend en angstaanjagend aandende.

Wat Maria in dit dorp deed gedurende haar bezoek van vier jaren, was een zeldzame sfeer van hemel op aarde te scheppen. Hier toonde de Moeder van de Kerk de echte vernieuwing welke het concilie voor de hele wereld op het oog had. Vanaf het begin met de vier kleine meisjes terwijl zij appeltjes stalen, biedt Garabandal ons de belofte van nieuwe tuin van Eden, het herwonnen paradijs aan, dat zich verspreidt in iedere stad en dorp waar mensen leven.

Als de inhoud van de Boodschap van Garabandal zich ontvouwde, begon ik mij te verbazen betreffende de diepzinnigheid, rechtzinnigheid, en samenhang van haar "theologie".

Moeilijke vragen werden regelmatig aan de kinderen gesteld door verscheidende toeschouwers met een mixture aan motieven, sommige die niet aarzelden om hen in de val te laten lopen, om zo hun beweringen in twijfel te trekken. Maar altijd

waren de antwoorden in volledige overeenstemming met de Katholieke leer. (Dit is natuurlijk een basis toetssteen voor echtheid.) De kinderen gingen dikwijls te rade bij Maria of de engel, voordat zij antwoord gaven, welke schenen te bevestigen dat ze door hun sublieme eenvoud van hemelse bronnen kwamen. Wat God heeft verborgen voor geleerden en wijzen, heeft Hij geopenbaard aan de onschuldige kinderen. Andere vragen werden door de kinderen zelf opgesteld, om spontaan verklaringen te zoeken of onderwerpen van geloof.

Garabandal mei 2008

De voorbeelden zijn te veel om ze hier te vermelden. Afhankelijk dan van instellingen en motivatie van de vraagstellers, brachten de antwoorden troost, bevestiging en vrede, of verwarring, onrust en teleurstelling.

In het laatst genoemde geval, lijken deze vragen veel op die uit het Evangelie om Jezus tijdens zijn redevoering in de val te laten lopen, en het ongelooflijke doorzien van de listen van Zijn vijanden door bondige maar beslissende antwoorden.

Het Modernisme poogt het wezenlijke op het gebied van transcendentie, genade, het bovennatuurlijke karakter van de Kerk te ondermijnen. De beste middelen om deze apostasie (geloofsafval) te bestrijden (voor ons is het niet alleen ketterij of schisma) om de wonderen, de profetische boodschappen, de hemelse bezoeken bekend te maken, welke de hemel ons zo met gulle hand geschonken heeft. Garabandal, en de daarmee verbonden getuigenis van pater Pio, is een prachtig voorbeeld. Wie zou anders dan Maria het secularisme met meer beslistheid weerleggen. We mogen dan de eerste woorden van Maria aan de kinderen van Fatima aan toevoegen: "Ik kom van de hemel".

Tot slot wil ik verklaren dat ik nooit heb getwijfeld aan de echtheid van wat er gebeurd is in Garabandal. Het samenvallen het onafhankelijk getuigenis is overweldigend.

Het was dan, met onverwacht genoeg dat ik werd geïnviteerd om dit artikel te schrijven.

Het bericht van een nieuw onderzoek versterkt de hoop dat wij priesters meer bemoediging krijgen om deze bevrijdende Boodschap aan onze lang-lijdende en in gevaar gebrachte gelovigen bekend te maken. Wij bidden voor de vervulling van de beloften van Maria: **bekering van Rusland, bekering van de zondaren, bekering van de gehele wereld, het tijdperk van één kudde en één Herder.**

Onze Lieve Vrouw van Garabandal heeft al deze jaren mijn priesterleven ondersteund. Met vreugde en dankbaarheid geef ik mijn getuigenis. Wij beleven nu een spannend moment, wanneer de triomf van de Kerk, dat verbonden is met de hedendaagse openbaring van de barmhartige Moeder, die haar hart voor ons, en op een speciale manier aan de priesters opende, tussen de keien van de callega (weggetje) en tussen de pijnbomen van dit berg-paradijs.

Kom spoedig lieve Moeder! ■

Plaats waar het Grote Wonder zal plaatsvinden

HET GROTE WONDER

“Om de gehele wereld te bekeren”

■ BARRY HANRATTY

Uit het Engels vertaald door Vera van Dijk

Het bovenvermelde citaat geeft als geen ander de volle reikwijdte van de grootheid van het Wonder aan dat is voorspeld in Garabandal. Het was het antwoord van de HEER aan Conchita tijdens een locutie (innerlijke inspraak) waarbij zij aan Hem vroeg of het Wonder veel mensen zou bekeren. Hij zou dit nooit gezegd hebben als het niet over dit vermogen zou beschikken.

Het Wonder zal zelfs groter zijn dan de Waarschuwing, die iedereen op aarde zal treffen

Het resultaat van het Wonder is groter, omdat de Waarschuwing niet de taak heeft om te bekeren. Conchita zei over degenen die in Garabandal zullen zijn ten tijde van het Wonder: "zondaars zullen worden bekeerd". Deze zondaars zullen dan al de Waarschuwing hebben doorgemaakt, maar hebben nog behoefte aan bekering. Een andere indicatie voor het overwicht van het Wonder is de opeenvolging van de gebeurtenissen: de Waarschuwing komt eerst om (de wereld) voor te bereiden op het Grote Wonder.

Hoewel het onmiddellijke effect van de Waarschuwing groter zal zijn, moeten we niet vergeten dat toen God in de wereld kwam in de persoon van Jezus Christus, dit slechts op één plaats gebeurde. Volgens Conchita: het teken dat zal achterblijven na het Wonder tot het einde der tijden, zal dat ook niet een herinnering zijn tot het einde der tijden aan het Wonder in de (avond)wake, waarin het teken verscheen? De kracht tot bekering van het Wonder zal zich veel verder uitstrekken dan de dag waarop het plaatsvindt, omdat niet iedereen zich er van bewust zal zijn op het moment dat het daadwerkelijk gebeurt.

Waarom?

Behalve om de wereld tot bekering te brengen, zal het Wonder plaatsvinden om de volgende redenen:

* Een wijdverspreide beleving van de boodschap mogelijk te maken. Voorafgaand aan het Wonder gebeurt er iets dat ervoor zal zorgen dat bijna iedereen zal ophouden te geloven

in Garabandal en vervolgens de boodschap te negeren die hieruit voortkwam, ondanks de volmaakte orthodoxie ervan.

* Een zegel van authenticiteit van de verschijningen te zijn in Garabandal en de weg te bereiden voor de officiële erkenning door de Kerk.

* Samen met de Waarschuwing de wereld te herstellen, die al gedurende lange tijd in chaos verkeert door God niet Zijn rechtmatige plaats te geven in de aangelegenheden van de mensen.

De Waarschuwing is op zichzelf een onvoltooid werk. Het zal de almacht en rechtvaardigheid van God onthullen, maar het concentreert zich niet op Zijn grote liefde en barmhartigheid. Deze blijven voor het Wonder gereserveerd. Er zal zo'n buitengewone uitstorting van goddelijke liefde plaatsvinden tijdens deze unieke bovennatuurlijke gebeurtenis, dat Onze Lieve Vrouw Conchita vertelde dat "degenen die het Wonder persoonlijk zullen meemaken, zouden sterven van vreugde als zij niet door een speciale genade daarvoor werden behoed".

Het Grote Teken

Na het Wonder zal er een teken achterblijven. Conchita heeft dit beschreven als iets dat kan worden gezien, maar niet gevoeld zoals een wolk of een zuil van rook. Ik vroeg haar eens of dit teken zou veranderen in vuur gedurende de nacht, maar ze ontweek mijn vraag (het was in de periode dat ze geen interviews meer wilde geven). Dus weten we niet hoe het teken er 's nachts uit zal zien en of het verlicht zal zijn of niet. Maar wat we wel weten is dat het werkelijk het zichtbare wonder van de wereld zal zijn, omdat het niet van deze wereld is.

Wie weet ervan?

Kent iemand anders de datum van het Wonder behalve Conchita? Hoewel we het niet met zekerheid kunnen zeggen is er een behoorlijk grote kans dat het antwoord 'ja' is. Tijdens

haar bezoek aan Rome in 1966, vertelde Conchita de datum aan kardinaal Ottaviani, prefect van het Heilig Officie (nu de Congregatie voor de Geloofsleer), en aan paus Paulus VI (via zijn secretaris aan wie Conchita dit mondeling of schriftelijk doorgaf). Aangezien de datum was onthuld aan deze personen op grond van hun ambt, en zij wisten dat het Wonder niet zou plaatsvinden gedurende hun eigen leven, lijkt het erop dat zij deze informatie hebben bewaard in een apart archief (zoals het archief dat het Derde Geheim van Fatima bevat). Dit ten gunste van hun opvolgers die als enigen toegang hiertoe zouden hebben (te weten: de paus, de staatssecretaris, de prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer). Ik vermeld dit omdat degenen die Garabandal bestrijden, kunnen beweren (of dat al hebben gedaan) dat Conchita als enige de datum van het Wonder kent en zij daarmee iedereen kan misleiden.

Kende iemand anders ooit de datum? Conchita had de intentie die mee te delen aan Mgr. Eugenio Beitia Aldazabal, die bisschop was van Santander van 1962 tot 1965. Echter, toen ze door hem werd ontvangen, vergat ze de datum. Na afloop van haar audiëntie, bij het afdalen van de trap, kwam deze weer in haar op. Het is mogelijk dat ze de datum aan haar moeder doorgaf. Maar als dat al zo was, dan wist Aniceta wel hoe ze een geheim moest bewaren. Aniceta en bisschop Beitia hebben één ding gemeen: Conchita vertelde beiden waaruit het Wonder zou bestaan en beiden gaven reacties die de buitengewone natuur van de gebeurtenis weergaven. Aniceta antwoordde: "Dat is onmogelijk". Bisschop Beitia zei na het lezen van een brief die Conchita aan hem had gericht, tegen zijn secretaris: "als deze meisjes niet krankzinnig zijn, dan is deze gebeurtenis op zich (zeer waarschijnlijk het Wonder) vergelijkbaar met de dood van Christus."

Zelden vermeld

De pijnbomen in Garabandal. Een vreedevolle plaats waarvan, hopenlijk, vrede zich over de wereld zal verspreiden

Gedurende lange tijd gaf Conchita een beknotte versie van de profetie betreffende de pauselijke opvolging: na Johannes XXIII zouden er nog maar drie pausen komen. De volledige profetie van Onze Lieve

Vrouw zegt daarentegen dat er nog drie zullen komen en dan zal het einde zijn van onze tijden, maar niet het einde van de wereld. Conchita bevestigde ook tegenover Harry Daley, auteur van het boek *Miracle at Garabandal*, dat de Maagd nooit heeft gezegd, dat er niet meer pausen zouden zijn. Maar toen paus Johannes Paulus II stierf in 2005, en een ander zijn plaats overnam, hielden veel mensen op te geloven in Garabandal en tegenwoordig wordt Garabandal in katholieke media vrijwel niet meer genoemd.

Conchita weet dat er een gebeurtenis zal komen die ervoor zal zorgen dat bijna niemand meer gelooft in Garabandal. Is het niet ironisch dat wanneer dat gebeurt, het ook de vervulling van de profetie zal zijn? Maar waarom moet dit allemaal zo gaan? De reden is dat als een gebeurtenis van deze grootheid van God afkomstig is, deze ook het voorbeeld moet volgen van Christus zelf. Na zijn passie en dood, bevonden zijn volgelingen zich in een diepe depressie en wisten niet meer wat te geloven, maar toen kwam de Verrijzenis en veranderde

alles. Garabandal moet ook de dood ondergaan voordat zij weer tot leven komt door het Grote Wonder.

Wonder der wonderen

Conchita heeft gezegd dat het Wonder van Fatima niets is in vergelijking met het Wonder dat voorspeld is in Garabandal. Dit is heel wat, gezien het feit dat het fenomeen met de zon in Fatima in 1917, waarvan zo'n 70.000 mensen getuige waren, een spectaculaire gebeurtenis was. Maar wat het Wonder van Garabandal ook mag zijn: in tegenstelling tot Fatima zal het de bron zijn voor zo vele andere wonderen. Als het aantal zieken dat aanwezig is, allemaal op hetzelfde moment wordt genezen, zal dat alleen al een fenomenaal wonder zijn, dat nooit eerder heeft plaatsgevonden. In feite is ieder van deze genezingen een wonder op zich. Van de drie personen van wie voorzeggd is dat zij zullen genezen op de dag van het Wonder, hoeft er een -die uit Spanje komt -niet aanwezig te zijn in Garabandal op dat moment. Dit suggereert dat ook anderen genezen kunnen worden zonder zelf aanwezig te zijn, al is dit geen onderdeel van de profetie. Ook zullen er de wonderen van bekering zijn, en het wonderbaar herstel van het gestorven lichaam van de priester Luis Andreu. En wat te denken van het teken? In zijn *Modern Katholiek Woordenboek* definieert de priester John Hardon een wonder als: "Een voelbaar en waarneembaar effect, dat tenminste de krachten van de zichtbare natuur overstijgt, en afkomstig is van God om te getuigen van een bepaalde waarheid of van iemands heiligheid." Volgens deze definitie zal het teken zelf een voortdurend wonder zijn, en een "getuigenis van de waarheid" van de gebeurtenissen in Garabandal.

Tijdens een locutie in 1963 zei Jezus tegen Conchita dat een resultaat van het Wonder zou zijn dat "allen onze Harten zullen beminnen". Als dit letterlijk moet worden genomen, dan is het Wonder werkelijk van onmetelijke proporties. Allereerst geeft "onze Harten" de verheven plaats aan die Jezus geeft aan Zijn Moeder door haar te plaatsen naast Zichzelf.

Als Onze Lieve Vrouw de erkenning krijgt die zij zo rechtmatig verdient, moet dit wel een dramatisch effect hebben op degenen die nu geen plaats hebben voor de Gezegende Maagd in hun vorm van christendom en zou het kunnen leiden tot de grote eenwording van alle christenen, die ook in Garabandal is voorspeld.

Hoe zit het dan met andere religies zoals de Islam, die niet zozeer een religie is als wel een levenswijze: de sharia wet? In de Islam zijn er verschillende niveaus en hoewel sommige daarvan vredelievend zijn, is volgens een voormalige moslim het hoogste niveau de Jihad, die oproept tot bekering tot de Islam van de ongelovigen (niet-moslims) of tot hun verdelging. Omdat dit een "heilige oorlog" is, geloven zij dat het martelaarschap voor dit doel hun een directe toegang tot de hemel verschaft (ik weet niet hoe dit werkt als moslims andere moslims vermoorden). Maar wat zal er gebeuren met dit misleid denken, wanneer "gewetens zullen worden gecorrigeerd" tijdens de Waarschuwing en dan gevolgd zal worden door een heel groot Wonder dat zal plaatsvinden in een katholiek dorp waar Maria, vereerd door moslims, verscheen in een katholiek land, dat werd bezet door moslims gedurende 800 jaar. Zullen zij zich bekeren? En hoe zit het met de joden? Als het teken dat achterblijft na het Wonder een zuil van rook bij dag en een vuur bij nacht (Exodus 13:21

is dit dan niet een duidelijke aanwijzing voor de joden dat Jezus, de auteur van het teken, werkelijk de beloofde Messias is? Dit zijn belangrijke vragen die alleen beantwoord kunnen worden nadat het feit heeft plaatsgevonden. Maar we aarzelen niet te bevestigen, dat het Wonder voorbestemd is om een diepgaand effect op de hele wereld te hebben. □

CLEMENTINA GONZALEZ

Haar getuigenis. Uit het boek: *Het dorp spreekt* van Ramon Perez. Vertaald door Dr. Marianne Huijg

*Clementina was 45 jaar oud tijdens het interview in 1971
Echtgenote van Pepé Diez. z.g., de dorpsaannemer.*

Ik ben huisvrouw en hier in Garabandal geboren. Vier dagen na de eerste verschijning kwamen de kinderen bij mij thuis en vroegen of ik met hen mee wilde gaan, zodat de andere dorpsbewoners hen zouden geloven. Ik zei dat dat onmogelijk was, omdat de dorpsbewoners zouden zeggen dat ik, net als zij, gek was, want de inwoners geloofden de zieneresjes.

Ik geloofde de meisjes wel; dat wisten zij en dat is de reden dat zij mij wilden meenemen. Toen zei ik tegen hen dat zij ook de hoofdonderwijzer Don Francisco en zijn vrouw, mevrouw Condesa, moesten roepen.

Toen we bij de calleja (een klein, hol weggetje) aankwamen, kwamen mevrouw Condesa en ik Aurelia tegen, de vrouw van Ciriaco, die tegen ons zei dat ze met ons mee zou gaan om naar de meisjes te kijken, zodat er meer getuigen zouden zijn.

De vier meisjes baden de rozenkrans, maar stopten op een gegeven moment even met bidden, waarop ik tegen de andere dames zei: 'zij bidden niet meer! Zij bidden niet meer!'

Een van hen antwoordde: 'stil!'

De meisjes waren een korte tijd in extase geweest. Daarna ondervroegen wij hen over wat zij hadden gezien. Zij hadden het over een grote omlijsting, maar zij konden niet zeggen wat er binnenin was. Omdat zij in een biddende houding bleven staan zei ik tegen hen: 'ga verder met de rozenkrans.' 'Nee, we gaan een ander gebed (statie) bidden.' Toen zij dit gebed gebeden hadden, vielen zij opnieuw in extase.

Toen wij bij de calleja aankwamen was het ongeveer halfnegen 's avonds. Op dat tijdstip begon de verschijning en deze duurde tot tien uur. Ik keek naar hen en begon hen te roepen. Ik riep met luide stem Marie-Loli, maar zij gaf geen antwoord. Ik was heel ontroerd. Ik riep ook Mari-Cruz heel hard, maar ook zij gaf mij geen antwoord. De andere vrouwen moesten lachen. Wij waren met z'n vieren: Olivia, Aurelia, mevrouw Condesa en ik. Toen ik Jacinta wilde roepen wist ik niet wat me overkwam. Er kwam geen geluid uit mijn mond – ongetwijfeld door de emotie – en toen fluisterde ik tegen Aurelia: 'roep jij haar, Aurelia. Ik kan het niet.' Dus zei Aurelia: 'Jacinta, sta op! Er komt een grote kudde geiten aan en die zal ons omverlopen.' Dat was niet waar. Het was alleen bedoeld om haar in beweging te krijgen, maar zij bleef in extase. Uiteindelijk was ik weer in staat mijn stem te gebruiken en toen riep ik heel hard tegen Conchita: 'Conchita, roep Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel aan; roep het Heilig Hart

van Jezus aan; zeg iets tegen Hem! Vraag Hem wat Hij van ons wil.'

Toen de andere mensen hoorden wat ik zei lachten ze me uit en zeiden: 'Tina, loop niet zo hard van stapel, misschien komt het van de duivel!' Toen werd ik erg nerveus en zei: 'ik ga de pastoor halen. Ik ga ze allemaal halen, want als jullie hier niet in geloven, geloven jullie niet in God!' Eerlijk gezegd was ik erg onder de indruk. Terwijl ik dit allemaal zei, hoorden we Conchita zeggen: 'Heilige Maagd, ze geloven ons niet!' Toen antwoordde ik: 'Jawel, Conchita, wij geloven je; wij geloven je allemaal.'

Dat ging zo door tot tien uur 's avonds. Wij stonden achter de kinderen en Angelina wilde voor hen langs gaan om de uitdrukking op hun gezicht te zien tijdens de extase, maar een soort vreemde kracht – ik weet niet precies wat het was – hield haar zodanig tegen dat Angelina zei: 'Oh, ik kan er niet langs!' Dus bleven we staan waar we waren en keken naar de meisjes. Hun houding dwong respect af.

Toen de extase afgelopen was vroegen we aan hen wat zij gezien hadden. Zij vertelden ons dat zij de Engel hadden gezien, maar dat hij niet tegen hen had gesproken. Wij vroegen of hij bedroefd was. Zij antwoordden, dat toen zij de 'Heilige Maagd' zagen, had de Engel geglimlacht en zijn hoofd gebogen. Na afloop gingen wij naar huis. Ieder van ons vertelde wat we hadden gezien en de volgende dag kwamen er veel mensen van de omringende dorpen naar Garabandal. Zo werd de extase voor de eerste keer publiekelijk bijgewoond.

Het lezen van gedachten.

Clementina gedurende het interview in 1971 met haar 8 jarige zoon

Een andere keer maakte ik nog iets anders mee met Conchita. De kinderen baden iedere morgen afzonderlijk de rozenkrans, bij de calleja. Dat deden zij omdat de Heilige Maagd dat had gevraagd. Conchita ging er om ongeveer 8 uur 's morgens naar toe, maar dat was een tijd die mij niet schikte en daarom kon ik niet met haar mee gaan. Op een dag zei haar moeder mij na het rozenkransgebed dat er volgens haar

dochter iets bij de pijnbomen zou gebeuren. Toen ik thuis kwam vertelde ik dat aan mijn moeder die het op haar beurt weer verder in het dorp doorvertelde. Toen begon Conchita iedereen te vertellen dat wat Aniceta mij verteld had, niet waar was. Conchita en Mari - Loli kwamen naar mij toe om mij daarvan te beschuldigen.

'Maar, luister eens, jouw moeder heeft me dat verteld!'

'Hoe kunt u dat zeggen?'

'Conchita, je hebt me verteld dat je de Heilige Maagd hebt gezien. Ik was de eerste persoon naar wie je toe kwam omdat je me vertrouwde. Hoe kun je me nu dan zó tegenspreken? Conchita, ik denk dat je de duivel ziet, anders zou je geen leugens vertellen! Ik ga niet meer met je mee als je extases krijgt.'

Ik voelde me zo akelig door hun gedrag dat ik ziek werd, lichamelijk ziek. Die ochtend gingen de meisjes niet naar school, omdat ze zich zo schuldig voelden over het feit dat zij mij hadden berispt. Eerlijk gezegd, Conchita had berouw over zulke onrechtvaardige verwijten. Mari Loli stond daar helemaal buiten.

Die middag kregen zij een extase en ik keek vanaf mijn balkon naar de pijnbomen en ook naar de mensen die de drie meisjes volgden en naar boven klommen. En ik vroeg mezelf af:

‘Hoe heb ik ze kunnen zeggen dat zij de duivel zien in plaats van de Heilige Maagd?’

Ik voelde me heel schuldig. Ik leunde uit mijn keukenraam en kon het geluid van de menigte horen, die de vierde zienster (die in extase was) door de straatjes volgde. De andere meisjes waren bij de pijnbomen. Ik kon het geluid horen maar ik kon het niet zien en ik wist niet wie van de vier in het dorp was gebleven. Terwijl ik uit het raam hing zei ik bij mijzelf:

‘Heilige Maria, als u het werkelijk bent die aan de meisjes verschijnt, komt u dan alstublieft naar mijn huis met de meisjes.’

Nauwelijks had ik dat gebeden of iemand klopte op mijn deur. Ik deed open en toen kwam Mari-Loli in extase binnen, gevolgd door Céférino haar vader en verschillende andere mensen. Sommigen konden niet binnen komen en bleven beneden staan. Toen ik Mari-Loli zag begon ik te huilen. Céférino vroeg waarom ik huilde. Ik vertelde wat er was gebeurd, wat ik tegen de kinderen had gezegd en wat ik zojuist gebeden had. Toen besepte ik dat het werkelijk de Heilige Maagd was die verschenen was.

Onmiddellijk viel Marie-Loli, nog steeds in extase, vóór mij op haar knieën en hoe harder ik huilde, hoe harder zij het kruisbeeld op mijn lippen drukte, en voordat zij wegging zegende zij mij met het kruisbeeld.

Vóór de extases.

De meisjes waren heel normaal, net zoals andere meisjes; absoluut geen verschil. Zij renden, speelden en leidden hetzelfde leven als hun leeftijdgenootjes.

Gelijktijdige samenkomsten.

Ja, dat heb ik een keer gezien. De agenten van de Guardia Civil namen de meisjes eens mee en lieten elk in een ander huis achter. Vervolgens kwam elk van hen op exact hetzelfde ogenblik bij de calleja aan. Ja, dat heb ik met eigen ogen gezien.

De gezegende voorwerpen.

Op een keer had Marie-Loli in het huis van Céférino een tafel vol ringen, medailles, rozenkransen, alles door elkaar. Zij viel in extase en nadat ze alles aan de Heilige Maagd had gegeven om te kussen, gaf ze elk voorwerp terug aan de eigenaar zonder ook maar één vergissing te maken. Dit zag ik vlak voor mijn ogen gebeuren. De zieneres wist totaal niet wie van elk voorwerp de eigenaar was.

Kosmische fenomenen.

Daar heb ik niets van gezien.

De nachten van panische angst.

Ik was er bij, maar de emotie, de angst en de mensen hadden me in zo'n toestand gebracht, dat ik geen juiste details kan geven. Het geschreeuw van de meisjes was werkelijk angstaanjagend. Ik herinner me dat er een pater was, aan wie de mensen vroegen om te bidden. Het geschreeuw stopte zodra

hij begon te bidden, maar als hij ophield dan werd het geschreeuw harder en akeliger. Op een gegeven moment liepen de meisjes naar beneden en gingen wij naar boven om bij hen te komen. Ik herinner me dat Marie-Loli, met haar armen uitgestrekt naar de hemel, schreeuwde: ‘nee, nee! Wacht tot de mensen hebben gebiecht. Geef de mensen tijd om te biechten! Neem de baby's en de kinderen eerst.’ Ik hoorde dat heel duidelijk. En de volgende dag, Sacramentsdag, ging iedereen biechten en te Communie.

Na die extase hielden de kinderen lange tijd, omdat zij ons niet durfden te vertellen wat er zou gaan gebeuren. Zij spraken over iets dat erger was dan in brand gestoken worden; dat het de Kastijding was, die veel erger was dan verbrand te worden.

El Milagruco (het kleine wonder). Omdat ik niet wist wat er zou gebeuren stond ik niet op de juiste plek en was de afstand te groot om iets te zien. Conchita zelf had me aangekondigd dat er een klein wonder zou gebeuren.

De Commissie uit Santander.

De Commissie heeft mij nooit opgeroepen of ondervraagd.

Aankondiging van het Grote Wonder.

Op een keer bij de calleja vroegen Marie-Loli en Jacinta tijdens hun extase aan hun Verschijning om een wonder te verrichten zodat iedereen het zou geloven. Zij herhaalden vervolgens precies wat hun Verschijning (de Heilige Maagd) antwoordde, zodat wij konden horen: **‘ah! Wanneer niemand er meer in gelooft wanneer niemand gelooft dat wij u zagen dan zal het Wonder gebeuren?’** Ik hoorde deze zinnen vele malen, omdat de meisjes maar bleven herhalen: ‘doe een wonder, zodat iedereen er in gelooft.’

Het kind Jezus.

Op een avond, na het rozenkransgebed, gingen mijn moeder, een vriendin, die Aurelia heette, Mari-Cruz, haar ouders en ik, naar de calleja. Mari-Cruz viel ter plekke in extase en zij vroeg aan haar Verschijning om een dennentak te kussen, die ze haar overhandigde, of dat ze die tenminste zou aanraken, want die tak was bestemd voor een dame, die dat had gevraagd. En het leek erop dat de Heilige Maagd het Kindje Jezus droeg, want Mari-Cruz voegde eraan

toe: ‘mag ik Hem even vasthouden, heel even maar? Denkt u niet dat mijn arm vies is omdat die bruin is; mag ik Hem even vasthouden?’ En het leek erop alsof het meisje Hem in haar armen nam, omdat zij Hem kuste en alle gebaren maakte als iemand die werkelijk kust en zij zei: ‘luister, morgen zal ik Je wat karamels brengen en een paar cakejes.’ ... en ze bleef zo staan, terwijl ze heen en weer wiegde. Af en toe konden we haar horen mompelen.

Die extase duurde niet erg lang. Toen die voorbij was, praatten we met haar en we konden zien dat ze in een volkomen normale toestand was, alsof er niets was gebeurd. Maar ik moet zeggen dat Mari-Cruz veel huilde. Ze huilde bijna altijd wanneer zij een extase had. Ik weet niet wat haar zo aan het huilen bracht. ■